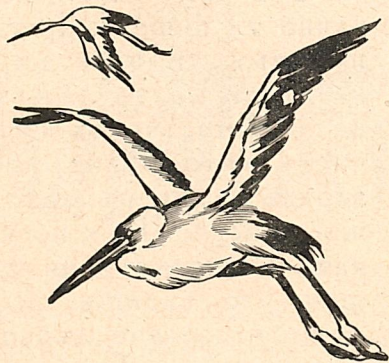

Паско остана самъ. Радва се на писмото, чиито знаци не може да разгадае, после го сгъва и прибира подъ дънцето

на калпачето. Тръгва къмъ воловетъ, но по пжтя запретва дъсния си ржкавъ, че да се

нагледа и на чудната мартеница.

Веднажъ Паско и другарчетата му, както пасъха воловетъ и поглеждаха все къмъ синитъ планини, видъха щърцитъ. Наредени бѣха въ две редици, като дълъгъ клинъ въ небето. Всички скочиха и хукнаха къмъ близкитъ върби и трепетлики. Съ разтреперани ржце набързо-набързо развързаха мартеницитъ и ги окачиха на зеленитъ клонки, рипнаха после и запѣха:

Щърко ле, мърко ле!
Щръкни кола подъ кола,
да береме камъне,
да правиме мостове,
да ни идатъ гостове!

Отъ голѣмия клинъ се отдѣлятъ два щърка, позавъртатъ се надъ зелената ливада, виждатъ децата и се спускатъ съвсемъ близу до тѣхъ. Крачатъ мждро по пролѣтната трева и ниско се покланятъ:

— Добъръ ви день на всички! Много здраве ви пращатъ негърчетата отъ Африка!

Матей Вѣлевъ

